

Ulay: Code of Conduct

4 ήμερες, 4 ώρες τη μέρα, 121 επισκέπτες. Το Βυζαντινό Λουτρό στη Θεοτοκοπούλου φιλοξένησε τον Ulay και όλους εμάς που το επισκεφτήκαμε σα να ήταν γιορτή. Το performance του Ulay «Code of Conduct» προσέλκυσε πληθώρα ατόμων, αλλά δυστυχώς δεν κατάφεραν όλοι να το παρακολουθήσουν. Το γεγονός ότι επρόκειτο για ένα one to one performance με καθορισμένη σειρά προτεραιότητας περιόρισε τον αριθμό των επισκεπτών. Αυτοί λοιπόν, που κατάφεραν να μουν και να συναντήσουν τον Ulay από κοντά, βίωσαν μια καθαρτική, σχεδόν τελετουργική εμπειρία. Και για τον ίδιο τον Ulay το συγκεκριμένο performance υπήρξε πολύ διαφορετικό από προηγούμενες του δουλειές. Το «Code of Conduct» έωνε πραγματικά τον θεατή με τον καλλιτέχνη και δεν άφηνε τον τελευταίο απομονωμένο στην περιοχή της δράσης του. Στο παρελθόν ο ίδιος έκανε μεγάλης διάρκειας performances που για την επιτέλεση τους έπρεπε να είναι συγκεντρωμένος στον εαυτό του για 9 ώρες καθημερινά για διάστημα 90 ημερών. Το συγκεκριμένο performance είχε να κάνει με την άμεση σύνδεση των δύο (καλλιτέχνη - επισκέπτη). Ο καλλιτέχνης ζητούσε από τους συμμετέχοντες ένα ροζ αντικείμενο της επιλογής τους, το οποίο θα το άφηναν στον χώρο. Με την είσοδο τους στον χώρο άφηναν όπου ήθελαν το αντικείμενο και στη συνέχεια ο καλλιτέχνης τους περνούσε ένα κορδόνι χρώματος λευκού και μπλε στο χέρι, με αποτέλεσμα τη δημιουργία ενός δεσμού οικειότητας μεταξύ τους από την πρώτη στιγμή. Στη συνέχεια καθόταν αντικριστά σε δύο ροζ σκαμπό κρατώντας ο ένας τα χέρια του άλλου, μέχρι τη στιγμή που ο Ulay ρωτούσε αν έχουν κάποια ερώτηση γι' αυτόν. Έπειτα ο καλλιτέχνης τους απαντούσε και, αφού τους χαιρετούσε, τους συνόδευε προς την έξοδο. Η όλη διαδικασία της εισόδου – εξόδου του συμμετέχοντα από τον χώρο, καθώς και της επαφής και της συνομιλίας του με τον καλλιτέχνη διέπονταν από μια μυστικιστική ατμόσφαιρα. Καθόλου τυχαίο το γεγονός πως οι επισκέπτες με την έλευση τους στο χώρο περπατούσαν σχεδόν αθόρυβα και μιλούσαν τόσο χαμηλά λες και επισκέπτονταν έναν ναό. Η αύρα του χώρου μαζί με αυτή του καλλιτέχνη προκαλούσε μια ηρεμία στον επισκέπτη, που παρέπεμπε σε διαδικασία εξομολόγησης. Εν αγνοία του Ulay, ο ίδιος ο χώρος δράσης, το Βυζαντινό Λουτρό, ήταν ροζ. Το ροζ χρώμα του ίδιου του κτιρίου, καθώς και τα ροζ αντικείμενα που αγκάλιαζαν το εσωτερικού του Λουτρού, έκαναν πιο έντονη τη διαφορά μεταξύ όσων διαδραματίζονταν στο εσωτερικό του κτιρίου και του εξωτερικού περιβάλλοντος. Για τον Ulay το ροζ είναι το χρώμα της ψυχής του. Ένα έντονο, αλλά συνάμα ήρεμο, ζεστό και ανέμελο χρώμα, που προκαλεί ένα ζωηρό αίσθημα ευχαρίστησης. Σίγουρα το ροζ έπαιξε ρόλο στη συμπεριφορά του κοινού σε σχέση με τον χώρο και το καλλιτέχνη. Ειδικότερα τη συγκεκριμένη περίοδο που έλαβε χώρα το performance, περίοδο δημοψηφίσματος για την Ελλάδα, το ροζ ενεργούσε αντίθετα με την έντονη κατάσταση έξω. Πιο συγκεκριμένα, το εν λόγω χρώμα βοηθούσε το κοινό να αποδράσει έστω για λίγο από τις ανησυχίες και τους φόβους λόγω των ημερών και να μπει σε μια τροχιά εσωτερικής αναζήτησης του προσωπικού. Η ψυχοσύνθεση κάθε συμμετέχοντα

κυριολεκτικά μεταμορφωνόταν με την έλευση του στον χώρο. Σε αυτό συνέβαλε παράλληλα και η ίδια η παρουσία του καλλιτέχνη, που προκαλούσε μια έντονη ζεστασιά και οικειότητα στον καθένα ξεχωριστά. Οι ερωτήσεις του κοινού ποικίλες. Πολλές ήταν παρόμοιες, πολλές διαφορετικές, άλλες γενικές, άλλες προσωπικές. Το αξιοσημείωτο όμως ήταν το γεγονός πως ο ίδιος ο Ulay, κυριολεκτικά σαν μια μηχανή ,απαντούσε στον καθένα ξεχωριστά με την ίδια ειλικρίνεια και ευθύτητα, ακούραστος και ενθουσιώδης με όλους. Εκεί όμως φαίνεται η δυναμική και η πολύχρονη και επιτυχημένη πρακτική του συγκεκριμένου performance artist, του οποίου δύσκολα ξεχωρίζεις την καλλιτεχνική δημιουργία από την προσωπική του ζωή, λόγω της ειλικρίνειας της δουλειάς του.